

OBOWIĄZKI RODZICA WOBEC DZIECKA

Podstawowym obowiązkiem rodziców wobec dzieci jest ciągle zaspokajanie ich potrzeb.

Potrzeby dziecka możemy podzielić na :

- a) materialne (fizyczne)
- b) psychiczne

Jedne i drugie potrzeby są ściśle ze sobą powiązane. Troska o dziecko nie może wyrażać się tylko i wyłącznie w zaspokajaniu jego potrzeb fizycznych a niestety ma to miejsce coraz częściej.

Jest niemało rodziców, którzy kochają swoje dziecko, troszczą się, by było dobrze odżywione, by miało dobre warunki do nauki, by było czysto i ładnie ubrane. Naszym obowiązkiem jest dopilnowanie, aby dziecko do szkoły przyszło po posiłku, a w tornistrze czy plecaku miało drugie śniadanie.

Miejsce do nauki to miejsce pracy ucznia. Nawet we wspólnym pokoju dziecko musi mieć wydzielony kąt z biurkiem lub choćby dobrze oświetlonym blatem. Potrzebna jest mu też półka na podręczniki, szuflady lub pojemnik na „szkolny arsenał”.

Jeżeli chodzi o ubranie, to dziecko powinno przede wszystkim przyjść do szkoły w ubraniach czystych i uprasowanych, by wyglądało schludnie i estetycznie. Ważnym elementem jest także zadbanie o higienę dziecka - czyste i uczesane włosy, ręce, uszy i szyja. My, jako rodzice musimy na to nasze dzieci szczególnie uczulić.

Bardzo ważne jest również zapewnienie dzieciom prawidłowego rozkładu zajęć w ciągu dnia - dostateczna ilość snu w dobrych warunkach, ruch na świeżym powietrzu (ograniczenie ilości czasu przed telewizorem, komputerem)

Oprócz wyżej wymienionych potrzeb materialnych obowiązkiem rodziców jest zaspokajanie potrzeb życzliwości, ciepła i miłości, potrzeby uznania, szacunku i bezpieczeństwa.

Małe dziecko ma swoje radości i kłopoty, a w miarę rozwoju jego życie osobiste jest coraz bogatsze i coraz więcej miejsca zajmuje w nim potrzeba rady i oparcia, zachęty i zrozumienia a przede wszystkim życzliwego zainteresowania.

A życzliwości, serca ze strony rodziców dziecko bardzo pragnie. Uczucia, którymi darzymy dziecko trzeba okazywać tak, by rzeczywiście czuło się ono kochane.

W rodzinie dziecko powinno spotkać się z przejawami bezinteresownej rady i tliwości, praktycznego zainteresowania sobą, z klimatem ciepła i wyrozumiałości.

Następną potrzebą, którą powinniśmy zaspokoić jest potrzeba uznania. Dziecko znajduje wyraźne zadowolenie, gdy się je dostrzega, gdy zwraca się na nie uwagę i traktuje poważnie.

Okazywanie dziecku uznania za jego pracę, zachowanie i wysiłki w formie pozytywnej oceny, pochwały wytwarzają w nim poczucie własnej wartości, wiary we własne siły i pewność siebie, a także poczucie, że jest pożyteczne i potrzebne w rodzinie. Angażujmy dziecko w nasze codzienne prace w domu, w nasze sprawy rodzinne, bierzmy pod uwagę jego opinie na niektóre tematy, a ono na pewno będzie chętniej pracować i poczuje się ważne.

Jedną z najważniejszych potrzeb jaką jesteśmy zobowiązani naszym dzieciom zapewnić to poczucie bezpieczeństwa. Dziecko pragnie pewności, że w sytuacjach dla niego trudnych, niebezpiecznych znajdzie opiekę i pomoc u rodziców, że gdy spotka go przykrość, nie będzie zmuszone radzić sobie z nią samo. Każde dziecko potrzebuje szczególnej opieki, pomocy i ochrony, gdyż w wielu sytuacjach oczywistych dla nas (dorosłych), dziecko jest bezradne.

Zapewnienie bezpieczeństwa dziecku jest uwarunkowane między innymi atmosferą uczuciową w rodzinie. Jeżeli rodzice kochają się wzajemnie, dziecko kocha ich również, lecz gdy są skłócenia i nienawidzą się, wtedy odczuwa lęk, gdyż musi się przygotować na utratę miłości rodzica, którego odrzuca. Dziecko czuje się bezpieczne tylko w rodzinie, w której

panuje dobra, spokojna atmosfera a nie w rodzinie, w której panują awantury i kłótnie, spowodowane zwłaszcza przez alkoholizm, ciągły pośpiech, chaos a czasami nawet brak środków do życia.

W jednych rodzinach problemy dziecka, jego kłopoty stają się sprawą ważną dla wszystkich jego członków. Nie lekceważą się jego zmartwień i złego samopoczucia. Traktowane jest wraz ze swoimi problemami jak dorosły członek rodziny. W postępowaniu rodziców dominuje takt, serdeczność i zrozumienie. Są jednak domy, w których stosunek rodziców do dzieci budzi niepokój. Nie interesują się oni życiem dziecka, jego postępami w nauce (nie chodzą na wywiadówki), potrzebami i zainteresowaniami. Lekceważąco odnoszą się do jego problemów („Jakie ty możesz mieć zmartwienia w tym wieku?”, „Co ty wiesz o kłopotach?”). Ponadto są surowi a nawet brutalni.

Nie wystarczy systematycznie posyłać dziecko do szkoły, zaopatrzyć je w potrzebne przybory szkolne, zapewnić mu ciszę i spokój oraz inne warunki do odrabiania lekcji, nie wystarczy wymagać od niego dobrych ocen, o powodzeniu szkolnym decyduje także ogólna atmosfera, jaka panuje w rodzinie, atmosfera spokojna, wolna od nadmiernych napięć, nacechowana życzliwością dla dziecka, a równocześnie kulturalna. My, jako rodzice mamy obowiązek tę atmosferę zapewnić.

PEDAGOG SZKOLNY